

λα, τ' ἄνθη, καὶ τοὺς καρπούς. Ἐφάρμωσε τὴν, καὶ σκέψου βαθυὰ τὴν ὑπόστασι τοῦ ὑποκειμένου, καὶ τὴ μορφὴ τῆς τέχνης. Πρόσεξε ὥστε τοῦτο τὸ ἔργο νὰ γένηται δίχως ποσῶς νὰ διακόπτεται.

—

Μία μεστή καὶ ὠραία δημοκρατία ἰδεῶν, ἡ ὁποία νὰ παρασταίνουσι οὐσιαστικὰ τὸν εἰς ταῖς αἰσθησεσ ἀόρατο Μονάρχην. Τότε εἶναι ἀληθινὸ ποίημα. Ὁ Μονάρχης, ὁποῦ μένει κρυμμένος γιὰ ταῖς αἰσθησεσ, καὶ γνωρίζεται μόνον ἀπὸ τὸ πνεῦμα, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθηκε, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν περιφέρειαν τοῦ Καιροῦ· ἀλλὰ μία δημοκρατία ἰδεῶν ἐνεργεῖ αἰσθητὰ μέσα εἰς τὰ ὄρια τοῦ Καιροῦ.

—

Σκέψου βαθυὰ, καὶ σταθερὰ, (μία φορά γιὰ πάντα) τὴ φύσι τῆς Ἰδέας, πρὶν πραγματοποιήσεσ τὸ ποίημα. Εἰς αὐτὸ θὰ ἐνσαρκωθῇ τὸ οὐσιαστικώτερον καὶ ὑψηλότερον περιεχόμενον τῆς ἀληθινῆς ἀνθρώπινης φύσεσ, Ἡ Πατρίδα καὶ ἡ Πίστις.

—

Ὁ θεμελιώδης ρυθμὸς τοῦ ποιήματος ἄς ᾔηται, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος, τὸ Κοινὸ καὶ τὸ Κύριο (Proprio), συρριζωμένα καὶ ταυτισμένα μετὰ τὴ γλῶσσαν· ἄς ἐργάζεται (τὸ ποίημα) ἀδιάκοπα γιὰ τὴν ἀληθινὴν οὐσίαν, ἀλλὰ εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ τὸ καταλάβουσι εἰμὴ οἱ νόες οἱ γυμνασμένοι καὶ βαθεῖς. Εἰς τοῦτο θὰ φθάσῃ τινὰς μετὰ τρόπον ἀπλὸν, πλούσιον ὅμως ἀπὸ δεσίματα, θρέφοντας τὴ Μορφὴν μετὰ τύπους δημοτικούς· λ. χ. ἐτοιμοθάνατος, — χρυσοπηγή, — χρυσοπράσινα, κ. α.

